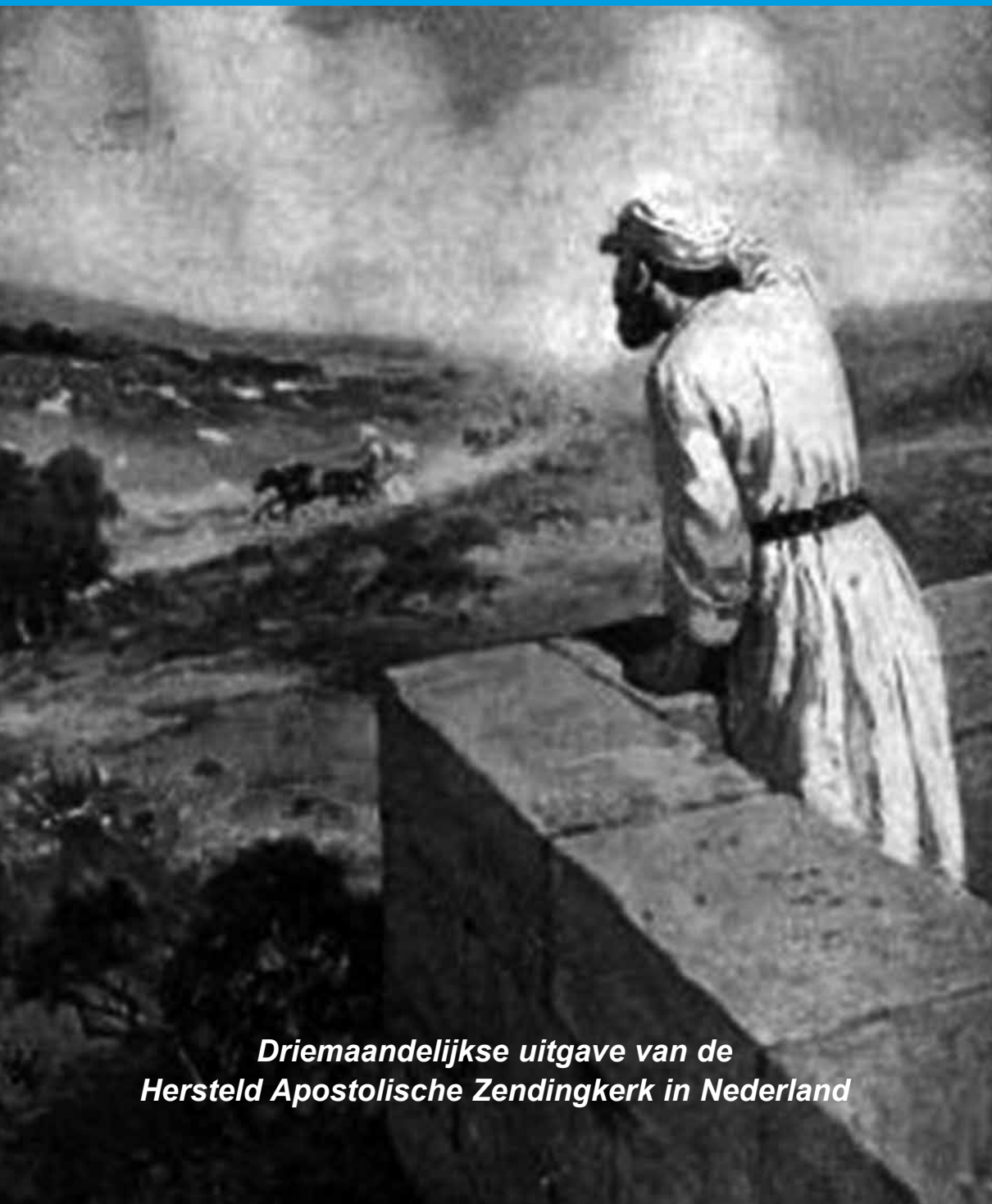

de STEM van de LAATSTE BAZUIN

42^e jaargang nr. 67, winter 2016

*Driemaandelijke uitgave van de
Hersteld Apostolische Zendingkerk in Nederland*

Gedachten in rijm!

Bede

Heer, blijf bij mij met Uw Geest.

Satan kwam met vele machten.

Maar ik volg U onbevreesd!

Blijf van U mijn heil verwachten!

(1947/1948)

Hemelse vreugde

Blijdschap, blijdschap; ik jubel het uit!

Ook ik! hoop eens te zijn, bij Uw bruid!

Heer het is Uw genade! die het mij bood

Het was Uw Liefde zo wonder groot!

Gij hebt mij gered.

Hoe kan ik U danken o, Vader!

Kom in mijn ziel steeds nader,

Laat mij in het heilig vierkant steeds zijn.

Dat Uw zegen dan ruste op mij!

(dit vers gemaakt toen ik belering kreeg!)

Dankbaar

Ik dank de Heren boven

voor Zijne wonderdaan.

Ik zal hem eeuwig loven,

en prijzen Zijnen Naam

Ik zie reeds in de verte:

de toekomst is nabij.

Dan hopen wij te erven

Zijn grote heerlijkheid!

Wij loven U!

Heiland, machtig Heer,

kom spoedig!

Dan geven wij U alle eer.

T. Antonisse- Wagner

COLOFON

Uitgeverij 'De Kandelaar'

Herenweg 7 bis

3513 CA Utrecht

Telefoon: 030 230 07 44

www.uitgeverijdekandelaar.nl

Redactie:

Gestellaan 1

3431 GM Nieuwegein

www.hazknederland.org

a.w.b@casema.nl

Telefoon: 030-603 28 98

Abonnementen worden gratis verstrekt.

Opgave 023-5285561

of via e-mail:

info@uitgeverijdekandelaar.nl

Overname van artikelen alleen

met toestemming, ongewijzigd

en met bronvermelding.

Redactie:

A.W. Berkhof

R.C. Boekhout

H. Kuipers

Hoofdredactie: H.F. Rijnders (†)

Productie en lay-out:

theologische uitgeverij

NARRATIO

Postbus 1006

4200 CA Gorinchem

ISSN: 1568 - 3419

Bij de voorplaat:

Wachter, wat is er van de nacht?

Kerst

Het is niet toevallig, dat de blijde heilsboodschap die wij met Kerst vieren, het eerst aan herders gebracht werd, opdat zij alom bekend zouden maken het woord dat hun van het Kindeken gezegd was. Immers in de keuze van deze mannen wordt ons een gedachte van de goddelijke ontferming geopenbaard. Want het Enige Herderschap, waaruit alle andere herderschap voortvloeit, behoort immers toe aan de Allerhoogste, Wiens trouwe leiding in de 23e Psalm zo heerlijk wordt bezongen. In Jezus Christus, de Goede Herder, Die Zijn leven voor Zijn schapen gesteld heeft, daalde dat eeuwige Herderschap op aarde neer; en zoals Elia, toen hij opgenomen werd, zijn mantel op Elisa liet vallen om hem te bekleden met hetzelfde ambt, dat hij tot dusver had vervuld, zo heeft Christus voor Zijn opname en hemelvaart Zijn Herderlijke bediening op Zijn apostelen gelegd en ze tot het weiden van Zijn lammeren en het hoeden van Zijn schapen aangesteld op het strand van de zee van Tiberias.

Herderschap

Dit apostolische herderschap heeft God door de gave van profetie van de Heilige Geest later over een viervoudige bediening, van apostelen, profeten, evangelisten en herders en leraars, Ef. 4:11, verdeeld, zodat wij in deze bediening

de volmaakte leiding van de Heer door Zijn Heilige Geest mogen zien en bovendien het herderschap van God daardoor mogen bezitten. Het is alles de ontvouwing van een heerlijke gedachte, dat het herderlijke ambt zijn oorsprong heeft in God, afdaalt in Christus, overgedragen wordt aan de apostelen en tenslotte specifiek bediend wordt door de herders van de gemeente, alsmede later door het evangelistenambt. Het is een verbinding van de hemel, die tot op de aarde raakt, zodat de heilsboodschap van God op de mensen neerdaalt en mede door een viervoudige bediening in de duistere wereld uitgedragen wordt.

Bij deze gedachtegang is de keuze van God voor de mannen in het veld van Efratha alleszins logisch, omdat het wacht houden over een werkelijke kudde niets anders is dan een schaduwbeeld van het herderschap over de mensen, als over de schapen van Zijn weide. Zij treden dan ook meteen op in de verkondiging van het Evangelie en maken de boodschap van heil alom bekend, waardoor zij de voorlopers worden van de mannen, die later door de Heer geroepen zijn om het Evangelie naar alle windstreken te verkondigen.

Verbazing

Reeds aan het slot van het Kerstverhaal uit Lukas 2, de verzen

17-20, wordt dan ook gesproken van de vrucht, die deze verkondiging in de wereld zal afwerpen. Zij zal weliswaar niet door een ieder met een gelovig hart ontvangen en aangenomen worden, maar, als wij hen niet meerekenen die de heilsboodschap in ongeloof verwerpen, en naar de gelovigen kijken, dan zien wij de vervulling van de drie mogelijkheden, die de Kerstgeschiedenis vermeldt, dat sommigen zich verwonderden over wat hun van de herders gezegd werd; ja, dat Maria hun woorden alle tezamen bewaarde, overleggende die in haar hart; en dat de herders zelf, toen zij terugkeerden naar hun kudde, God verheerlijkten en Hem prezen over alles wat zij gehoord en gezien hadden. Kijk, sommigen verwonderden zich. Er waren er dus meteen al, die van het grote Wonder hoorden en door verbazing waren gegrepen. Hoe velen er ook het bericht van de herders hoorden, er was er niet één die van het Kerstevangelie niet enige indruk kreeg. Een nooit-geziene en -gehoorde gebeurtenis werd hun verteld en dat wekte natuurlijk verwondering. Want toch alles was bijzonder: het Kindeke, Wiens naam in de profetie reeds Wonderlijk genoemd werd, was ook door wonderen omgeven; zwevende engelen in het veld, de heerlijkheid des Heren, die straalde in de duisternis van de nacht, de hemelse bode en zangers. Dit alles moest toch wel tot verbazing oproepen. Komt, verwondert u hier mensen, ziet hoe dat u God bemint.

Mysterie

De verschijning van de Heer Jezus in het menselijk vlees als een Kindeke klein, maakt dat mensen zich verwonderen, want Hij is het Wonder der wonderen, dat niet uit de natuurlijke loop van de geschiedenis is te verklaren. Hij is gekomen van de hogere wereld, vanuit de Goddelijke hemel en daarom kan een mens met een open en onbevangen hart deze verrassende geboorte van Christus niet schouderophalend of onverschillig voorbij laten gaan.

Want Wie is Hij, Wiens woord bijna aan het eind van Zijn leven hier op aarde zelfs ruwe soldaten ter aarde doet vallen? Die verklaart, evenals God, de zonden te kunnen vergeven? En wat betekent het, dat Hij op Zijn knieën gebogen en met het angstzweet op het gelaat spreekt van de drinkbeker, die de Vader Hem geeft? Ja, welk mysterie is dat lege graf, dat afschudden van de doodsdoeken en netjes opvouwen ervan, dat meedelen van de Heilige Geest en dat opvaren ten hemel? Verwondert Hij ons niet! Och, laat het geen voorbijgaande verwondering zijn die geen zegen brengt, noch een blijvende verbazing, want ook deze brengt geen vrucht, want het is niet de weg van verwondering, maar het geloof, dat de zaligheid brengt. Een man als de stadhouder Pilatus verwonderde zich ook, toen Christus zwijgend voor hem stond en weigerde Zijn mond open te doen, en ook lezen wij in de Bijbel, dat verbaasdheid de ongelovige schare aangreep, als zij Hem hoorde.

Geloof

Maar letten wij op het verschil tussen al die mensen, die zich verwonderden en een Maria of de herders, dan verstaan wij de betere dingen, de hogere zegeningen, die God aan de mensen schenkt en welke ook wij in het machtige Wonder in het Kindeke Zelf mogen zien, dat toch als een gewoon kind in doeken gewonden in de kribbe lag, maar voor Wie wij onze knieën, ja ons hart ook buigen in aanbidding, immers Hij is Gods Zoon.

Welk een diepe indruk hebben wij dan ook ontvangen en een blijvende zegen van dat eerste Kerstfeest, gelijk dit toch ook het geval was bij een Maria, van wie wij lezen, dat zij de woorden alle tezamen bewaarde, overleggende die in haar hart, en van de herders, dat zij wederkeerden, verheerlijkende en prijzende God over alles wat zij gehoord en gezien hadden. In wezen der zaak zijn dan ook een Maria en de herders aan elkaar gelijk, zij onderscheiden zich gun-

stig ten opzichte van de vluchtige hoorders, die wel een moment door de blijde boodschap getroffen zijn, die eventjes nieuwsgierig zijn, maar bij wie de diepte van aarde ontbreekt. Ook Maria en de herders mogen dan wel even verrast zijn, maar reeds spoedig gaat dit over in geloof, en dat geloof uitte zich bij Maria in het rustig bewaren en overleggen van het gehoorde, terwijl het zich bij de herders openbaart in een hoorbaar loven en prijzen van God.

Een wijze les

Wat een heerlijke les is dit voor ons, dat ook wij alle woorden van God mogen bewaren, dat wij alle woorden tezamen zullen overleggen, niets eraf of erbij, maar de Bijbelse boodschap als het Woord, het Levende Woord van God, in Zijn geheel vast zullen houden in ons geloof. Want er zijn vele woorden, maar het is Eén Woord van God. Wij hebben verschillende Bijbelse boeken, maar het is een Heilige Schrift; een heerlijk Boek, waarin de goddelijke genade, ontferming en liefde naar alle zijden ontvouwen wordt voor ieder mens. Niemand is uitgezonderd om het Evangelie te ontvangen en de Heiland lief te hebben en alles te bewaren in het hart.

Iedereen kan zich in de Blijde Boodschap verdiepen, ja iedereen kan een Maria-hart ontvangen, als het maar voortdurend bezig is met de hemelse waarheid. Zo'n hart bewaart dan ook de hemelse belofte. Niet als in een zweetdoek, of in de aarde, maar gebruik

de goddelijke schat gestadig en pas met de hulp van de indachtig makende Heilige Geest alles in het leven toe tot eer van God en tot zegen van de ons omringende mensen.

Vrede

De herders keerden weder tot de kudde en ook zij uitten hun geloof, verheerlijkende en prijzende God, want naast de Maria's zijn er ook de verkondigers, die het voorbeeld van de engelen volgen, want de engelen keren terug naar de hemel en de herders naar hun kudde; ja, een ieder tot de taak die hem van God geschonken is.

Een ieder blijve dan ook in zijn of haar arbeid, thuis of buiten de deur, want nadat de herders Christus gevonden hebben, staan zij voor dezelfde kudde als vroeger, in dezelfde landstreek, met dezelfde herdersstaf in de hand, bekleed met hetzelfde eenvoudige herdersgewaad, maar met een hart, dat verkwikt en verrijkt is. Ja, alles blijft als wij de Zaligmaker leren kennen in het natuurlijke leven hetzelfde, hetzij onze huiselijke omgeving, onze zwakke gezondheid, ons werk en wat dies meer zij, ja alles blijft gelijk, behalve ons hart, waarin de vrede van God in en door Christus is nedergedaald. Ondanks de natuurlijke omstandigheden zijn wij toch anders geworden, een nieuw mens en tonen wij in het natuurlijke ons geestelijk leven. Want de Kerstgeschiedenis begint in de hoogste hemelen, maar eindigt in het eenvoudige hier op aarde. In de hoge klank het 'Ere zij God', maar ook thans klinkt deze lof op aarde, want de herders en ook wij verheerlijken God. Overal, in de hemel, op de aarde en onder de aarde, wordt thans Gods lof verkondigd, want wie eenmaal in de stal is geweest en Christus heeft ontmoet, diens hart kan niet leeg en onberoerd blijven, maar openbaart een Maria-herderhart, dat van Christus getuigt. Geve de Heilige Geest ook ons, dat wij een Maria-herderhart hebben gekregen, waaruit de evangelieklinken gezien en gehoord worden tot verheerlijking van Gods grote naam. Maranatha.

H. Kuipers

In memoriam H.F. Rijnders

Tijdens de 'dankdienst voor het leven' van apostel H.F. Rijnders werd door profeet A. Hobé in de Dorpskerk van Wassenaar uitgesproken dat de woorden uit Tit.2:7 (SV) zeker op de overledene van toepassing waren: 'Beton uzelf in alles een voorbeeld van goede werken, betoon in de leer onvervalstheid, deftigheid, oprechtheid.' Er was al die jaren van zijn leven waarin hij de leeftijd der zeer sterken mocht bereiken, dus een goede reuk van hem uitgegaan.

Geestelijke arbeid

Toen op 15 oktober jongstleden br. H.F. Rijnders ontsliep, was hij bijna 40 jaar dienende geweest in een priesterambt, terwijl hij daarvoor al als organist en diaken werkzaam was geweest in de gemeente Haarlem.

Eerst werd hij geroepen tot evangelist voor de gemeente 's-Gravenhage op 30 mei 1977. Vervolgens heeft de Heer der kerk hem op 27 september 1980 tot apostel van de stam Juda geroepen. In de mededeling omtrent zijn overlijden staat dan: 'Hij heeft 39 jaar zijn Zender met grote getrouwheid en plichtsbetrachting gediend.' In de loop der jaren groeide zijn gezag en tegelijkertijd was hij voor velen het voorbeeld van een vriendelijk en liefdevol mens. Dat is een combinatie die lang niet altijd voorkomt.

Omgang met zijn Heer

Hij groeide op in een apostolisch gezin. Zijn grootvader was herder van de gemeente Amsterdam, maar deze overleed nog voor de geboorte van de in 1930 geboren spruit, die naar hem genoemd werd. Zijn vader werd in 1942 geroepen tot herder van de gemeente Haarlem en heeft zijn zoon na de oorlog ook nog catechisatie gegeven, die daarover eens vertelde: 'Mijn vader was streng, vooral tegen mij. Ik heb hem wel eens gevraagd waarom en kreeg als antwoord dat hij vooral niet de indruk wilde wekken dat ik voorgetrokken zou worden.' Ouders waren vooral autoriteit in zijn jonge jaren, net zoals God: 'Hij was wel je hemelse Vader, maar redelijk afstandelijk. Je mocht Hem dingen vragen in het gebed. Als je moeilijkheden had, bijvoorbeeld op school, dan kon je dit aan Hem toevertrouwen. De omgang met God is, zoals alle dingen in het leven, een groeiproces. Je leert Hem steeds beter kennen, maar

Dorpskerk in Wassenaar.

naarmate je ouder wordt, leer je ook meer van die persoonlijke relatie, die je met Hem kan hebben, te genieten. Je leert dat bijvoorbeeld de kerkdienst een echt feest is, waar je de Heer mag ontmoeten.' Hij had in de loop der jaren een band opgebouwd met zijn Heer, die velen tot navolging mocht zijn. Hij diende ooit in Utrecht toen de Heer door profetenmond tot hem sprak in een lange profetie, die werd onderbroken door een door de Heer aan hem gestelde vraag. Hij beantwoordde die, waarna de profetie, dus van mond tot mond, doorging. Een oudere zuster verzochtte later: 'Het was net of de Heer ook in de bank zat.' Een voorbeeld van de vertrouwelijke omgang die deze dienaar met zijn Heer had.

Perfectionist

In vrijwel alles probeerde onze broeder de puntjes op de i te zetten. Hij wist van zichzelf perfectionistisch te zijn. Een valkuil daarbij is dat men slecht kan delegeren, maar ook dat leerde hij zichzelf in de loop der tijd grotendeels aan. Hij stelde wat dat betreft vooral hoge eisen aan zichzelf. Het vreemde was dat zijn perfectionisme op één terrein nauwelijks gold en dat was de tijd. Hij was vaak aan de late kant en dat kwam ook naar voren in zijn bijdragen aan dit tijdschrift. Meestal overschreed hij de deadline met enkele dagen. Toch hield hij van het schrijven van artikelen. Hij vond alleen dat hij er te weinig aan toekwam. Zijn dagen waren vooral gevuld met allerlei verplichtingen die voortkwamen uit zijn ambt. Zijn werkethiek was zodanig dat schrijven dan een prettige ontspanning leek, iets dat pas ergens aan het einde van zijn taak kon plaatsvinden. Niettemin heeft hij in de loop der tijd vele artikelen voor de Stem van de Laatste Bazuin geschreven, waarvan gezegd kan worden dat ze allemaal van hoge kwaliteit waren. Hij heeft vele jaren als hoofdredacteur mogen functioneren en zorgde voor een goede sfeer. Aan de redactievergaderingen kleven goede herinneringen.

Andere stammen

Naast het werk voor de eigen stam, lag zijn hart en dat van zijn echtgenote met name bij de ontwikkelingen die plaatsvonden in Zaïre, later Congo, waar zij met veel inzet en volharding aan arbeidden. Bij

elkaar zijn er vijf reizen naar de hoofdstad Kinshasa (en soms naar Sala in het binnenland) geweest, onder vaak moeilijke omstandigheden. Niet alleen het klimaat, maar zeker ook de levensomstandigheden van de plaatselijke bevolking werkten bepaald niet mee om nieuwe ontwikkelingen in gang te zetten. Naast de verkondiging van het Evangelie moest daarom het diaconaat ter hand genomen worden. Dat resulteerde in de stichting van een aantal scholen en andere voorzieningen om de levensstandaard op een hoger peil te kunnen brengen. De politieke toestand in het land hielp daarbij zeker niet, noch de ziekte (malaria) die mevrouw A.A. Rijnders-Oskamp op een van de reizen opliep. Toen uiteindelijk apostel L.A. Nanandana door de Heer der kerk geroepen werd voor de stam Benjamin, kon het Nederlandse echtpaar iets meer afstand nemen van het werk aldaar, ook al omdat men de laatste reis gevaar voor het eigen leven liep en men halsoverkop naar het buurland moest vluchten. Dat betekende niet dat men minder meeleeft met de gebeurtenissen in het land waar men zoveel herinneringen aan had. Tot op het laatst was de aandacht op dat grote maar arme land gericht. Ook het werk dat de Heer begon in Georgië had zijn persoonlijke aandacht. Hij was er dankbaar voor, omdat duidelijk werd dat het werk van de apostolische zending werd uitgebreid. Hij was wel voorzichtig: 'Eén stap tegelijk,' was het gezegde dat hij meerdere keren gebruikte.

Zijn relatie met de apostel van Issaschar was over het algemeen ook hartelijk te noemen. Zij spraken regelmatig met elkaar over de voortgang van het werk waar ze beiden voor gesteld waren.

Andere activiteiten

Onze broeder had meerdere contacten in de algemene kerk. Hij had ooit zelfs een cursus voor gemeenteleden in de Hervormde Kerk afgerond, een feit waar hij toch een klein beetje trots op was. Hij liet ondergetekende in ieder geval het diploma zien dat hij eens behaalde.

De eenheid van de kerk ging onze broeder wel aan het hart. Hij vertelde ooit: 'We zijn in de Algemeen Christelijke Kerk tenslotte allen kinderen van één Vader. Men moet zich ook niet verkijken op de rijkdom, die eveneens in andere kerken aanwezig is. Het gaat niet aan anderen te verketteren, want ook zij dragen in zich de waarheid van Christus. Dat moeten we niet slechts respecteren, maar ons daadwerkelijk één voelen in Hem.' Het is slechts een van de redenen waarom hij zich krachtig maakte om ontmoetingsdagen te organiseren, net zoals hij vond dat de taak van de Apostolische Zending is om andere christenen te vertellen van de rijkdom die God Zijn kerk gegeven heeft, maar ook om te waarschuwen dat de komst van de Heer aanstaande is. De jaarlijkse lezingen over de profetische waarschuwingen 'God spreekt tot Nederland' komen hieruit voort.

Ook heeft onze broeder regelmatig deelgenomen aan een Bijbelstudiekring rond ds. M.D. Geuze.

De oprichting van Uitgeverij 'De Kandelaar' was eveneens een van zijn initiatieven. Een nieuwe herziene uitgave van het Boek voor Onze Tijd kon mede daardoor zijn beslag krijgen. Later volgden andere publicaties.

Ten slotte

Dit 'in memoriam' zou tekort doen aan zijn echtgenote, als we niet de zorg en aandacht vermelden die zij haar man altijd gaf, zeker in de laatste jaren van zijn leven. Niet alleen was zij op het laatst 'zijn geheugen', maar zonder haar zou heel wat werk niet zijn uitgevoerd. Haar verlies is groter dan het onze. Zij verliest niet alleen een geestelijk raadsman, maar ook een partner met wie ze zoveel jaren in de echt verbonden was en met wie ze lief en leed heeft kunnen delen, ook in het werk dat de Heer eigenlijk beïden op de schouders had gelegd.

Rest nog aan te geven dat deze dienstknecht wars was van gewichtigdoenerij. Hij wist afhankelijk te zijn van zijn Heer en Heiland en een zondaar te zijn. Het was beter geen eerste stenen te werpen op medezondaren en respect op te brengen voor mensen met andere opvattingen. Het was de nederigheid die we allen moesten nastreven, vond hij, zoals ook de Heer leerde dat Hij nederig en zachtmoedig was.

Apostel L.A. Nanandana reageerde per mail op het overlijden van onze broeder en schreef o.a.: De dood was Gods wil, en we hopen dat de ziel van deze illustere grote man van God in vrede rusten mag tot de dag van de komst van onze Heiland, Jezus Christus.' We sluiten ons hierbij aan, wetende dat bij de komst van de Heer we elkaar, mochten we standvastig blijven in het geloof, weer zullen ontmoeten!

*Namens de redactie,
A.W. Berkhof*

Voor uw blijken van belangstelling en medeleven die wij van u mochten ontvangen na het overlijden van

Hermanus Frederik Rijnders

zeggen wij u hartelijk dank.

Het medeleven, persoonlijk, schriftelijk of in de vorm van bloemen tot uiting gebracht, was ons een grote troost en zal steeds een dankbare herinnering blijven.

A.A. Rijnders-Oskamp
Kinderen en kleinkinderen

De lessen van Jona

Één van de kleinere boeken in de Bijbel vertelt het bekende verhaal van Jona. Dat vonden we vroeger maar wat spannend. Als je kijkt naar de uitleg die er vaak aan gegeven wordt, komt naar voren dat het hier zou gaan om een eenvoudige geschiedsschrijving, waarbij men zelfs met een zekere regelmaat betwijfelt of Jona wel een profeet was. Laten we het laatste punt maar direct ophelderen. In Jn.3:2 staat bijv. 'Maak u op, ga naar Nineve, de grote stad, en breng haar de prediking, die Ik tot u spreken zal.' De Heer zal Zich dus openbaren door gebruik te maken van Jona. In Mt.12:39 bevestigt de Heer Jezus e.e.a. zelf: 'Maar Hij antwoordde hun en zeide: Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet.' Wetende dat de Bijbel door God Zelf is ingegeven kan het niet anders zijn dan dat dit boek betekenisvol moet zijn. Na lezing blijkt dit ook zo te zijn. De naam Jona betekent overigens 'duif' en die kennen wij (o.a.) als beeld van de Heilige Geest. Ninevé was in die tijd een zeer grote stad gelegen in Assyrië in de omgeving van de rivier de Tigris.

Menselijke gedachten en de macht Gods

In het verhaal van Jona komen een

tweetal aspecten zeer nadrukkelijk naar voren: elke keer opnieuw menselijke gedachten en handelen, ongeloof, status etc. en als tegenhanger de liefde, ontferming, barmhartigheid en macht van de Schepper van hemel en aarde. Een korte toelichting op het verhaal: Jona wordt gevraagd naar Ninevé te gaan om aldaar te prediken vanwege de boosheid en het onrecht dat zich daar kennelijk voordoet. In plaats daarvan probeert Jona te vluchten in tegengestelde richting, namelijk naar Tarsis (waarschijnlijk Andalusië of Sardinië) 'weg van het aangezicht des Heren' (Jn.1:3). De Heer, voor Wie we ons niet kunnen verbergen, zendt een krachtige storm. De bootslieden komen bij Jona die dan wel krachtig getuigt van God. Jn.1:9 luidt: 'En hij zeide tot hen: Ik ben een Hebreëer en ik vrees de Here, de God des hemels, die de zee en het droge gemaakt heeft.' Nadat Jona op eigen verzoek overboord was geworpen, stilde de storm op bevel van de Heer en kwamen de bootslieden tot geloof en offerden aan God. Hij had hen gered waar gebeden tot hun eigen (af-)goden niet hadden geholpen. Zo bewerkt de Heer harten waar wij het niet zouden verwachten in onze angst en ongeloof. Worden ook de woorden van Jona niet bevestigd dat Hij de macht heeft over de zee?

De vis

'En de Here beschikte een grote vis om Jona in te slokken'. Welk een macht om dit te doen en om Jona drie dagen later weer uit te laten spuwen. Het moet een periode zijn geweest die wij niet kunnen bevatten. Wel wordt in hoofdstuk 2 van het boekje duidelijk dat Jona zich volledig bewust was van zijn omstandigheden maar ook van de macht en grootheid van de Heer die hij in gebed looft, eert, dankt en prijst. 'De redding is des Heren' is de afsluitende zin van zijn gebed! Aansluitend gaat het werk op bevel van de Heer door (Jn.2:10): 'En de Here sprak tot de vis en deze spuwde Jona uit op het droge.' Hier wordt vaak de vergelijking met de Heer Jezus gemaakt: 'Daarop reageerden enkele schriftgeleerden en farizeeën met een vraag: 'Meester, we zouden graag een teken van u zien. Hij antwoordde: Dit is een verdorven en trouweloze generatie. Ze verlangt een teken, maar zal geen ander teken krijgen dan dat van de profeet Jona. Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van een grote vis zat, zo zal de Mensenzoon drie dagen en drie nachten in het binnenste van de aarde verblijven' (Mt.12:38a-40). Jona verbleef 3 dagen in de donkere en predikte vervolgens in Ninevé, maar de Heer verbleef in het hart der aarde, stond op uit de doden en leeft tot in eeuwigheid en zendt ook nu nog de Zijnen uit om Zijn Woord te verkondigen. Is de opstanding waarvan de Schrift getuigt waarna Hij door velen werd gezien niet het mooiste teken?

Een nieuwe poging

Ten tweeden male spreekt de Heer tot Jona om te prediken tegen Ninevé en dit keer gaat hij wel. Angst en onzekerheid zullen er nog wel zijn maar hij heeft de belofte dat de Heer hem de woorden in de mond zal leggen. Jn.3:4 zegt: 'Jona trok de stad in, één dagreis ver, en riep: Nog veertig dagen, dan wordt Nineve weggevaagd!' Men heeft nog 40 dagen om zich te bekeren en andere wegen te bewandelen. In dit geval dus een periode van verootmoediging. Zijn prediking werkt. Er is een ommekeer en men bekleedt zich met rouwgewaden. Ook de koning, als hoogste aardse macht, legde zijn koninklijke kleding af en beval hoe te handelen (vs.7-8): 'En hij liet in Nineve omroepen: 'Volgens bevel van de koning en zijn edelen is het niemand toegestaan te eten of te drinken, mens noch dier, rund noch schaap of geit. De dieren mogen niet grazen of water drinken. Iedereen, mens en dier, moet zich hullen in een boetkleding en luidkeels God aanroepen. Laat iedereen anders gaan leven en breken met het onrecht dat hij doet.' Zonder twijfel heeft de Heer Jona zeer krachtig doen prediken. Naar de mens gezien is hier sprake van een onmogelijke situatie. Maar opnieuw een mooi en sterk bewijs van Goddelijke toerusting. Het feit dat men zich bekeerde, was goed in Gods ogen want hij keerde de stad niet om.

Hoe verheft de mens zich

Hoofdstuk 4 begint met de volgende verzen (1-2): 'Dit (het feit

dat de stad niet omgekeerd werd) wekte grote ergernis bij Jona en hij werd kwaad. Hij bad tot de HEER: Ach HEER, heb ik het niet gezegd toen ik nog thuis was? Daarom wilde ik naar Tarsis vluchten. Ik wist het wel: u bent een God die genadig is en liefdevol, geduldig en trouw, en tot vergeving bereid'. Het laatste klopt in elk geval, van het eerste mogen we alleen maar stellen dat de mens zich hier verzet tegen de barnhartige en ontfermende God en denkt het beter te weten. Tevens mogen wij aannemen dat Jona bang is uitgelachen te worden. Zijn eigen positie is dus in het geding. De Heer stelt Jona alleen de vraag 'Is het terecht dat je zo kwaad bent?' Zo worden aan ons ook wel eens vragen gesteld om over na te denken. Jona zit

aansluitend buiten de stad in een hutje te wachten wat er komen gaat en de Heer zorgde voor een zeer snel groeiende boom om hem te beschermen tegen de grote hitte. De volgende dag heeft de Heer de snel groeiende boom laten verdorren waardoor Jona niet meer beschermd is en wederom klaagt en zeurt. Jona wilde graag beschermd worden tegen de hitte en dacht dus alleen aan zichzelf waarbij de Heer in de slotverzen aangeeft dat Hij bewogen is met de inwoners van de stad Ninevé die zich bekeerd hebben en daarom spaart de Heer ze. Zou Jona zich daarover niet moeten verblijden?

Jona als spiegel in deze tijd

Kunnen we onszelf herkennen in Jona met zijn typische, hierboven beschreven menselijke trekjes en eigenaardigheden? Hoe staan wij in de boze, onoprechte wereld vol ongeloof en haat en nijd? Zie Mt.10:16: 'Zie, Ik zend u als schapen midden onder wolven; weest dan voorzichtig als slangen en argeloos als duiven.' Durven wij nog te getuigen en teksten te gebruiken zoals 'er staat geschreven' of 'zo zegt de Heer' of woorden van gelijke strekking? Wees er zeker van dat God in onze tijd Dezelfde is als de God van Jona en ook ons wil gebruiken als instrumenten in Zijn heilige handen. Bouw en vertrouw op Hem en Hij zal alles wel maken en ons leiden naar Zijn koninkrijk van vrede, waarheid en gerechtigheid waarvan wij de contouren al mogen zien.

R.C. Boekhout

Uit Seïr

We weten dat veel oudtestamentische profetieën meerdere vervullingen hebben. Niet lang nadat ze uitgesproken zijn, worden ze vaak al bewaarheid, maar tegelijkertijd komen vele voorzeggingen uit in de tijd dat de Here Jezus op aarde rondwandelde en ook de eindtijd is meer dan eens de periode dat profetieën worden vervuld. Ze hebben dan vaak een geestelijke toepassing. Dat geldt in ieder geval voor het korte tekstgedeelte uit Jesaja dat in dit artikel wordt behandeld.

De Godsspraak over Duma

We vinden in Js.21:11,12 een Godsspraak, of zoals de Statenvertaling vertaald heeft, een 'last'. In het Hebreeuws staat voor 'Godsspraak' of 'last' het woord 'massa', een moeilijk te tillen gewicht dus. Over het algemeen zijn de Godsspraken in Gods Woord aankondigingen van oordeel en voor de profeten die ze moesten uitspreken natuurlijk geen eenvoudige opgave. Degenen over

wie dat oordeel werd uitgesproken zullen er niet blij mee geweest zijn. Het woord 'massa' is dus wel op zijn plaats, want het gewicht van de woorden drukte op hen.

De korte Godsspraak die we in dit hoofdstuk van Jesaja vinden is gericht over of tegen Duma (de naam betekent 'stilte'). Duma is een andere naam voor Edom. In het NT komen we Idumea tegen (Mr.3:8), dezelfde streek, gelegen ten zuiden en zuidoosten van de Dode Zee. Hier leefden in aloude tijden nakomelingen van Esau, Jakobs broeder (zie Gn.36:8). De naam Edom betekent vermoedelijk 'rood'. Gewoonlijk brengt men dit in verband met de bergen van roodachtige zandsteen in het gebied. Mogelijk is er ook een verband met de betekenis van de naam van Esau. Die was 'rossig' en 'daarom noemden zij hem Esau' (Gn.25:25 SV). Volgens Gn.25:30, werd Esau ook Edom genoemd omdat hij verlangde naar de rode linzensoep van Jakob.

Het landschap van Edom.

Tot de wachter

De volgende zin in onze uitgangstekst is 'Men roept tot mij uit Seïr.' Seïr was de naam van de bergketen die zich uitstrekte van de Dode Zee tot de Golf van Akaba. De naam betekent 'harig'. Ook hier vinden we weer een verband met Esau, want die kwam ter wereld, zoals in dezelfde Genesistekst staat 'geheel als een haren mantel'. Haren zijn ook het beeld van de gaven van de Heilige Geest. Dat zal in het vervolg nog blijken. Wat was de inhoud van het geroep? 'Wachter, wat is er van de nacht? Wachter, wat is er van de nacht?' Het is een indringende vraag. Hoe staat het met de toestand in een wereld die van God verduisterd is? Zo mogen we de vraag wel interpreteren als we ervan uitgaan dat hier sprake is van de eindtijd. Dat is de tijd waarin wij leven waarvan we moeten constateren dat duisternis en donkerheid hoe langer hoe meer toenemen.

Christus is natuurlijk de grote Wachter, maar Hij heeft ook Zelf wachters aangesteld, zoals bijvoorbeeld de profeet Ezechiël eens mocht horen: 'Mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis Israëls aangesteld. Wanneer gij een woord uit mijn mond hoort, zult gij hen uit mijn naam waarschuwen' (Ez.3:17). Ook wij zijn wachters geworden doordat wij, net zoals Ezechiël, een profetisch getuigenis hebben (zie Op.11:3). Dat getuigenis verhaalt van de komst van Christus en roept allen die willen luisteren op tot eenheid en bekering.

De Heer komt

Dat bemerken we ook aan het antwoord van de wachter: 'De wachter zegt: Morgen komt, maar ook nacht.' Het is de nieuwe morgen, waarover gesproken wordt, de dag dat Christus wederkomt op de wolken. Apostel Petrus schrijft: 'En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten' (2Pt.1:19). De Heer komt! Echter, voordat het zover is, zal er eerst nog een diepdonkere tijd aanbreeken, de grote verdrukking, waar degenen die geen gehoor geven aan die oproep, doorheen zullen moeten. Velen zullen dan zelfs hun leven verliezen. Maar aan de gelovigen van de gemeente Filadelfia (betekenis broederlijke of geurige struik) wordt beloofd: 'Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen. Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme' (Op.3:10,11). Die belofte is nog niet vervuld. We weten dat alle tijdvakken doorlopen tot het einde en zij die luisteren naar de oproep van de Heer en Zijn dienaren om de oude paden weer op te zoeken en de leer der apostelen aan te nemen, zullen bewaard worden voor die verschrikkelijke tijd van het derde wee (Op.11:14). Het BvoT noteert dat het zesde tijdvak 'ondanks al

zijn sekten- en geloofstwisten, de openbaring van de reuk van Zijn kennis heeft getoond (2Kor.2:14), een goede reuk van Christus in hen, die zalig worden (vs. 15), een goede reuk des levens ten leven (vs. 16) en een meerdere broederlijke liefde, God tot een welriekende reuk' (Ef.5:2, Flp.4:18).

Wie betreft het?

Nu wordt ook duidelijker van wie de stemmen uit Seïr zijn. De nazaten van Esau, die het eerstgeboorterecht verkwanselde voor een schotel linzenmoes, 'staan voor' degenen uit de christenheid die dat eerstgeboorterecht, de verzegeling met de Heilige Geest, missen. Maar er zijn nog onder hen die de Heer verwachten en uitzien naar Zijn komst. Zij zijn het gebergte opgeklimmen, ze zoeken het hogerop en zijn nieuwsgierig naar wat de Heer ook vandaag de dag nog wil openbaren. Zij zoeken het profetische. Dat betekent dat de wachters van de laatste tijd, de twee getuigen, werkelijk moeten verkondigen dat de komst van Christus nabij is. God zal het voor een enkeling niet laten, heeft Hij wel eens gesproken. Door de prediking zullen we hen moeten opzoeken. Dat wil ook zeggen dat zij die zoekende zijn, niet moeten versagen. 'Bidt zonder ophouden' (1Ts.5:17) leert Gods Woord. De Godsspraak over Duma eindigt ook zo: 'Als gij vragen wilt, vraagt, komt dan terug!' Ga door met zoeken en vragen. Dan zal de Here uitkomst geven en hen trekken met koorden van liefde tot Zijn wonderbare licht.

Ontkoming

Maar, hun aantal zal niet heel erg groot zijn. Duma betekent niet voor niets 'stilte'. Heel veel stemmen klinken er niet die vragen naar oude paden en profetisch licht. Het kleine boekje Obadja leert wat er met velen uit Edom geschieden zou. Dat werd gedeeltelijk al vervuld in de tijd van Christus, want de Edomieten waren toen al grotendeels verdwenen. We horen wat de oorzaak was van hun neergang: er werd hoogmoed onder hen gevonden, men dacht vaak het zelf wel te weten en dat is heden ten dage natuurlijk niet anders: 'De overmoed van uw hart heeft u misleid, u, die woont in rotskloven, in uw hoge woning; die bij uzelf zegt: Wie zal mij ter aarde neerhalen' (vs.3)? Men denkt veel kennis te hebben en rijk en verrijkt te zijn. Maar hoevelen verlaten momenteel niet de weg die het Evangelie wijst?

Toch leert diezelfde Obadja: 'Want nabij is de dag des HEREN over alle volken (...) Maar op de berg Sion zal er ontkoming zijn, en die zal een heiligdom wezen' (vs.15,17). Eens te meer kunnen we door de korte profetie uit Jesaja 21 beseffen, hoe belangrijk onze taak in deze wereld is, ook in tijden dat alles lijkt stil te staan. Want tot de grote Wachter wordt nog altijd geroepen uit Seïr! Laten we hen zoeken die in de algemene kerk haken naar Hem, Die te komen staat! In Zijn kracht.

A.W. Berkhof

Onze woestijnreis

We kennen allemaal het verhaal van het volk Israël dat uit Egypte gebracht werd door de Heer. Op een wonderbaarlijke wijze mogen we wel stellen. In Ex.1 lezen we dat er sprake was van verdrukking van het volk Israël, er was sprake van dwangarbeid en zelfs de kinderen werden gedood. Het leven werd de Israëlieten bitter gemaakt, staat er geschreven. Het bekende plaatje geschiedt als men in nood is: In Ex.2:23,24 lezen we: '...en de Israëlieten zuchtten nog steeds onder de slavernij en schreeuwden het uit, zodat hun hulpgeroep over de slavernij omhoog steeg tot God. En God hoorde hun klacht...' Onze Steun en Toeverlaat zou Mozes aanstellen om Zijn volk uit te leiden.

Vorbereiding op het vertrek

We zien dat Mozes in opdracht van de Heer de Farao bezoekt en probeert om het volk vrij te krijgen. In alles herkennen we een eenvoudige man die echter zeer gesterkt wordt door de Heer en toeneemt in geloof en vertrouwen! Pas na de tien plagen die over Egypte komen krijgt Mozes toestemming om het land te verlaten. In Ex.12 lezen we dat het gaat om een zeer groot volk: 600.000 personen excl. kinderen. Ook ging er volgens vers 38 '... een menigte van allerlei slag met hen mee; en kleinvee en runderen, een zeer talrijke veestapel'. We mogen aannemen dat met de 'menigte van allerlei slag' mensen bedoeld worden die zich verbonden voelden met het volk Israël. Stelt u zich deze enorme optocht eens voor inclusief runderen, schapen, geiten etc. Tegenwoordig zouden we hier een geweldig plan van aanpak voor maken met grote commissies van wijze mensen. Als God zelf de leiding neemt is dit slechts 'Een nacht van waken was dit voor de Here, om hen uit het land Egypte te leiden'. En na, op de dag af 430 jaar (vs. 41), start de reis. Voor ons een bewijs dat wij zelfs de moeilijkste en meest complexe zaken aan Hem mogen toevertrouwen.

De uittocht

De Bijbel geeft een nauwkeurige beschrijving hoe het volk reisde.

Toch is er onduidelijkheid of men door de Rode Zee trok of door de Golf van Akaba. Voor beiden geldt dat deze zeer breed en diep is. Denk dus niet dat het volk door de Maas trok of door het Amsterdam-Rijnkanaal. Ex.14:7 geeft aan dat de Egyptenaren 'al de (strijd-) wagens (600) van Egypte' inzetten om het volk te achterhalen. Ook dit was dus een enorme en zeer bedreigende optocht. Door het opheffen van de staf en het uittrekken van de hand splitst de zee zich en kan het volk verder strekken. Een volk dat zeer beangstigd is, maar het antwoord van Mozes namens onze Leidsman is duidelijk in Ex.14:13-14: 'Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal; want de Egyptenaren, die gij heden gezien hebt, zult gij nimmermeer zien. De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.'

Wonderen

Als we deze geschiedenis nalezen, is er sprake van teveel wonderen om op te noemen. Omdat de Heer hier Zijn grootsheid laat zien benoemen we er toch enkele. Natuurlijk de plagen die aan het volk van Egypte werden gedaan. De uittocht op zich met de muren van wateren (Ex.14:22) aan beide zijden (de zee was als gezegd betrekkelijk diep); het feit dat de Heer het volk beschermde door Zich als wolk- en vuurkolom te openbaren; het volk van Israël kon over het drooggeblazen deel lopen terwijl de Egyptenaren vastliepen

in de modder. Later in de geschiedenis nog het water uit de rots, het manna, de kwartels. Hij die het machtige leger van Egypte 'in verwoering' bracht, Hij die de kracht gaf om 'dag en nacht te reizen' (Ex.13:21) etc.

De reactie van het volk

Ondanks het feit dat God Zich altijd al als betrouwbaar heeft bewezen en Zijn beloften gestand deed en doet zien we voortdurend een klagend volk. Ex.14:10b-12: 'Toen werden de Israëlieten zeer bevreesd en schreeuwden tot de Here, en zij zeiden tot Mozes: Waren er soms geen graven in Egypte, dat gij ons hebt meegenomen om te sterven in de woestijn? Wat hebt gij ons aangedaan door ons uit Egypte te leiden? Hebben wij u dit al niet gezegd in Egypte: laat ons met rust, en laten wij de Egyptenaren dienen. Want wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan in de woestijn sterven.' In andere hoofdstukken vinden we klachten over water, het voedsel, opstandjes tegen Zijn knechten/leidsmannen, angst om het beloofde land binnen te trekken vanwege de daar aanwezigen.

Als negatief hoogtepunt vinden we in Ex.32 de oprichting van het gouden kalf dat men zou gaan aanbidden als een afgod. Men bouwde dus een eigen god! In Nm.14:4 (dus ruim na de fenomenale uittocht) wil het volk een andere leider aanstellen en naar Egypte terugkeren. Men gaat dus lijnrecht in tegen Gods beloften. Later lezen

we dat de reis naar het natuurlijke land Kanaän niet verkort maar met 40 jaar verlengd wordt... Gelukkig was er steeds weer de bede van de door God gestelde leidsman Mozes die wij kennen als de vriend van God (Ex.33:11).

Sodom en Egypte

In de Bijbel wordt Egypte enkele malen in één adem genoemd met Sodom. In Op.11:8 bijv. staat: 'En hun lijk (zal liggen) op de straat der grote stad, die geestelijk genaamd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook hun Here gekruisigd werd.' Sodom kennen we als plaats van grote geestelijke ontucht en Egypte als plaats van bittere vervolging van het volk van de Heer. In de tijd die achter ons ligt maar ook in de tijd die voor ons ligt. Als we het oude Testament dus kennen als voorafschaduwing van het Nieuwe Testament betekent dit dus ook dat de geschiedenis zich zal herhalen zoals geopenbaard in het boek Openbaring.

Oftewel: ook wij leven in moeilijke, angstige en bedreigende omstandigheden. Een geestelijke woestijn waarin geen ruimte meer is voor geloof in en de zaken van onze Schepper. De meerderheid van het voorheen christelijke Europa wil niets meer weten van de Heer en Zijn ordeningen en inzettingen. Niet dit feit alleen, maar in het bijzonder de kenmerken van een wereld die vervallen is als het gaat om zedeloosheid, normen en waarden, afgoderij, etc. Wij zien gebeuren dat men niet alleen tegen God is maar

ook eigen goden in de plaats stelt. Wij mogen weten hoe de Heer Zijn werk zeker zal werken en afronden. Hij heeft dit namelijk beloofd.

De reactie van Zijn volk

En hoe gaan wij hier mee om? Vaak wordt conform Mt.24:22 gesteld dat 'Indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort.' Deze tekst ziet echter op de tijd van de grote verdrukking die dus komt nadat de bruidsgemeente is opgenomen.

Als wij delen van het oude volk Israël in onszelf herkennen en wellicht erkennen dan weten we ook wat wij wel moeten doen. Anders zou ook de tijd dat de bruidsgemeente wordt opgenomen niet verkort kunnen worden maar verlengd. Laten wij daarom als één gemeente liefdevol en vertrouwend optrekken, niet wijkend naar links of naar rechts, Zijn naam groot makend alle dagen van ons leven, biddend en smekend maar ook dankende voor hetgeen Hij heeft gegeven en zal geven en in gedachten, woorden en werken navolgers te Zijn van Degene die ons verlost heeft. Tot zegen proberen te zijn van degenen die ons omringen en optrekken naar het geestelijke land Kanaän. Hij zal alles wel maken. Maranatha.

R.C. Boekhout

Oud- en Nieuwjaar 2016/7

(Zie, het oude is voorbijgegaan; het nieuwe komt)

De rechtvaardige zal door geloof leven, leert Hb.2:4. Dit geloof, dat ziet op God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, is de kern van oud en nieuw. Apostel Paulus schrijft hierover in zijn brieven: 'Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmede wijzelf door God vertroost worden' (2Kor.1:3,4). Nu is de vraag hoe wij het afgelopen jaar en bezig met alweer het nieuwe, hiermee vervuld waren! Want de tekst klinkt als een trompetstoot, als het geluid van een bazuin. Kan deze tekst, deze lofprijzing, zien op het oude jaar, als we de kerk inkijken en de afschuwelijke beelden van de wereld zien?

Vreugde en verdriet

Er waren gebeurtenissen van hoop en vreugde, geboortes, de lezingen op de ontmoetingsdag en 'God spreekt tot Nederland'. Er werden acties gehouden voor de broeders en zusters in Congo, voor de kerk in Afrika. Denk aan het evangelisatiewerk per gemeente, de catechisaties of beleringen; Bijbelstudies voor jong en oud. Er

waren de vele kerkdiensten tot lof en aanbidding van God, waarin Hij door Zijn Woord en Geest ons vertroostte en versterkte in het geloof, maar ons ook vermaande en op onze tekortkomingen wees. Er waren ook moeilijke gebeurtenissen: overlijden, ziekten of ongelukken die ons leven binnenkwamen, teleurstellingen waar we nooit op gerekend hadden. We hadden onze zorgen over Juda, Benjamin, Issaschar en Georgië.

Lijden

Kunnen we de bovenstaande tekst dan aanhalen, als we de dagelijkse berichten in de media over kerk en wereld gevolgd hebben? Want er gebeuren toch vreselijke dingen. Er is de gruwel van de zonde in vele gedaanten, er zijn oorlogsgebieden, vluchtende mensen, kortom, een wereld in angst en vrezende. Kunnen we van harte zeggen 'Geloofd zij God' met een kerk en een wereld in beroering?

Ja, het kan niet alleen, maar het moet: 'Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus.' Als Hij ons niet bewaard en gespaard had in het geloof, dan waren we verstrooid en afgebroken geworden, want geloven is niet alleen belijden, maar ook lijden. Lang niet alles is rozengeur en maneschijn, maar ook collectief lijden: 'Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht

en in barensood is. En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam' (Rm.8:22,23). Nog is het einde niet, begrijpen we uit Gods Woord en horen we van Gods Geest, want we worden opgeroepen tot bekering en zondebesef. Dat geldt ons geloof, maar ook de mensen in de wereld.

Troost

We weten echter dat zonde, dood en lijden niet de laatste woorden zijn op deze aarde. Bij alle vermaning horen we ook van Gods liefde. Hij heeft onze smekingen en tranen gehoord en gezien. Ons leven kent hoogten en diepten; zullen wij klagen tegen God en de naaste? Hoor Paulus; hij komt

tot uitbundig lofprijzen: Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus. God heeft ons bewaard in dit oude jaar. Heeft Hij al onze moeilijkheden weggenomen? Nee, maar God heeft ons juist getroost, zoals we ook lezen in Js.66:13: 'Zoals iemands moeder hem troost, zo zal Ik u troosten, ja, in Jeruzalem zult gij getroost worden.' Hoe teer is dat? Er worden tranen aanschouwd, een kus, een arm, een woord. Wat een onvoorwaardelijke liefde, of we nu wel of niet doorlopen. Het is ook de vreugde van Zijn eeuwig Evangelie. We mogen zien op het Lam Gods dat de zonde der wereld draagt, op Zijn lijden en sterven, op Zijn verzoening. Dat woord heeft het afgelopen jaar tot ons geklonken en Gods Woord wint en zal blijven overwinnen, omdat Christus daarin tot ons kwam.

Hoop

Gods genade en barmhartigheden zullen overwinnen; het leven en de opstanding van Christus troost ons. Hoe? 'De hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is,' leert de Schrift in Rm.5:5. Die hoop en verwachting gelden ook voor het nieuwe jaar, want God zal ook dan aanwezig zijn. We kunnen over grenzen heen kijken, zowel in kerk als in wereld en we kunnen God blijven loven. Ja, Geloofd zij God met diepst ontzag!

Als we vooruitkijken, is er dan in ons christelijk, persoonlijke geloof genoeg vertrouwen en wilskracht aanwezig? Kunnen we de wereld-zin en ontkerkelijkheid tegengaan? In ieder geval is het voor ons belangrijk om aan het begin van het nieuwe jaar te beseffen dat we moeten vasthouden aan Gods beloften aangaande onze toekomstige erfenis (Ef.1:13,14). Wat staat ons te wachten? Wie verwachten wij? 'Ik vermag alle dingen in Hem,

die mij kracht geeft' (Flp.4:13) schrijft apostel Paulus aan de Filippenzen. Mocht de Heer soms aangrijpende gebeurtenissen toelaten onder knechten of volk, zijn we daar dan tegen bestand en kunnen we met Paulus hetzelfde zeggen?

Hij komt

Yeshua Ha Mashiach, Jezus Christus als Redder en Zaligmaker, verwachten wij. Naar Zijn wederkomst zien wij uit. Dat is een machtige boodschap, ook in dat nieuwe jaar. We laten alles aan Hem over: deze wereld, de kerk, de gebrokenheid der schepping, de zonde, de angst, de vreze, het is Gods zaak, het is Zijn strijd. We mogen voortgaan in geloof, hoop en liefde, want de Heer heeft beloofd ons te ondersteunen, te bewaren, te beschermen.

Maar wat een heerlijk vooruitzicht hebben we, zicht op en verlangend naar de komst van de Heer. Ook in het nieuwe jaar mogen we genieten van Zijn wonderlijke werk. Laten we Hem navolgen en horen naar Zijn Woord en Geest. We hoeven niet te vrezen! De Heer gaat ons ook in 2017 voor. Wat een troost en bemoediging! Gods zegen voor het nieuwe jaar zij allen toegewenst.

H. van Dusschoten

Inhoudsopgave 42ste jaargang

Artikel	Auteur	Nummer
Actie Red een kind	A. Hobé	64 (voorjaar)
Betanië	A.W. Berkhof	64 (voorjaar)
Calvarieberg ofwel kruisheuvel	R. Blumink	64 (voorjaar)
De derde reis naar Georgië	A.W. Berkhof J.L.M. Straetemans	65 (zomer)
De lessen van Jona	R.C. Boekhout	67 (winter)
De leugen regeert	R.C. Boekhout	66 (najaar)
De Lijdenstijd	G.D. v/d Kraats	64 (voorjaar)
Éfeze	A.W. Berkhof	65 (zomer)
Hoop	A.W. Berkhof	66 (najaar)
Houd goede moed...	R.C. Boekhout	64 (voorjaar)
In memoriam H.F. Rijnders	redactie	67 (winter)
In stilte bouwen	R. van Kommer	65 (zomer)
Jaaroverzicht 2015	redactioneel	64 (voorjaar)
Kerst	H. Kuipers	67 (winter)
Liefde	H. Kuipers	66 (najaar)
Mijn volk gaat ten onder door gebrek aan kennis	R.C. Boekhout	66 (najaar)
Nieuws (commentaar)	redactie	66 (najaar)
Onze woestijnreis	R.C. Boekhout	67 (winter)
Over Pinksteren	F. Brust	65 (zomer)
Pasen	H. Kuipers	64 (voorjaar)
Plaats	A.W. Berkhof	66 (najaar)
Uit genade door geloof	H. Kuipers	65 (zomer)
Uit Seïr	A.W. Berkhof	67 (winter)
Vertrouwen	M.S. Antonisse	66 (najaar)
Weet jij niet dat...	R.C. Boekhout	65 (zomer)
Zie het oude is voorbijgegaan	H. van Dusschoten	67 (winter)

kapel van de gemeente Amsterdam

De erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3	10 en 17 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10:30 en 17 uur
Arnhem	Uitzichtkerk, Zaslaan 22	10 en 17 uur
Enkhuizen	Zuiderhavendijk 25	10:30 en 17 uur
's-Gravenhage	Willemstraat 69	10 uur en (17 uur 2e en laatste zondag v.d. maand)
Groningen	Geulstraat 14	10 uur
Haarlem	Wilhelminastraat 21	10 en 17 uur
Utrecht	Herenweg 7	10 en 17 uur
Wageningen	Churchillweg 138, hoek Kolkakkerweg	10 en 16:30 uur
Zierikzee	Lutherse kerk Gat van West-Noord-Westen	10 uur tweemaal per maand
Hersteld Apostolische Zendingkerk		
Correspondentieadres: H.F. Rijnders, Hogerbeetsstraat 32, 2242 TR Wassenaar		